

1523

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 listopada 1955 r.

w sprawie przyjmowania i wymiany uszkodzonych lub zatartych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. Nr 50, poz. 459) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znaki pieniężne uszkodzone lub zatarte są przyjmowane bez ograniczenia i wymieniane bez potrąceń przez oddziały Narodowego Banku Polskiego, o ile odpowiadają następującym warunkom:

- 1) banknoty — jeżeli zachowały
 - a) przy pojedynczej numeracji — co najmniej trzy cyfry numeru z oznaczeniem serii i jeden podpis,
 - b) przy podwójnej numeracji — obydwa pełne numery z oznaczeniem serii przy każdym z tych numerów,
- 2) monety — jeżeli zachowały cechy graficzne lub oznaczenie wartości imiennej.

§ 2. Oddziały Narodowego Banku Polskiego nie przyjmują i nie wymieniają znaków pieniężnych:

- 1) nie odpowiadających warunkom ustalonym w § 1,
- 2) których stopień uszkodzenia uniemożliwia ustalenie autentyczności wartości imiennej i ilości sztuk,
- 3) banknotów sklejonych z części pierwotnie do siebie nie należących.

§ 3. 1. Znaki pieniężne określone w § 2 nie mają mocy prawnego środka płatniczego.

2. Centrala Narodowego Banku Polskiego może wymieniać banknoty określone w § 2, o ile posiadacz tych banknotów uprawdopodobni, że ich uszkodzenie nastąpiło na skutek przyczyn od niego niezależnych.

§ 4. Za wymianę uszkodzonych banknotów, o których mowa w § 3 ust. 2, Narodowy Bank Polski może pobierać opłaty oraz zwrot kosztów druku banknotów. Wysokość tych należności ustala Narodowy Bank Polski.

§ 5. Określone w § 2 banknoty, które nie zostaną wymienione w trybie § 3 ust. 2, będą zatrzymywane przez Narodowy Bank Polski i zostaną zniszczone. Tryb niszczenia ustala Narodowy Bank Polski.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 20 stycznia 1951 r. w sprawie przyjmowania i wymiany uszkodzonych lub zatartych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr A-7, poz. 107).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: T. Dietrich

1524

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 listopada 1955 r.

w sprawie zatrzymywania fałszywych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. Nr 50, poz. 459) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W razie przedstawienia w kasie jednostki gospodarki społecznoej znaku pieniężnego (banknotu lub monety) sfalszowanego lub budzącego wątpliwości co do autentyczności, osoba działająca z ramienia jednostki gospodarki społecznoej obowiązana jest taki znak pieniężny zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić protokół w 5 egzemplarzach.

2. Jednostką gospodarki społecznoej, w rozumieniu zarządzenia, jest jednostka budżetowa, przedsiębiorstwo lub instytucja państwowa, organizacja spółdzielcza, polityczna, społeczna lub zawodowa.

3. Protokół powinien zawierać:

- 1) nazwę i siedzibę jednostki zatrzymującej znak pieniężny, liczbę porządkową protokołu i datę jego sporządzenia;
- 2) nazwę i adres jednostki przedstawiającej znak pieniężny, z zaznaczeniem nazwiska, imienia, adresu i charakteru służbowego pracownika działającego w imieniu tej jednostki, a w razie gdy zatrzymany znak pieniężny przedstawiała osoba fizyczna we własnym imieniu — jej nazwisko, imię i adres;
- 3) wartość nominalną i datę emisji zatrzymanego znaku pieniężnego, a ponadto serię i numery, o ile zatrzymanym znakiem pieniężnym jest banknot;
- 4) podpis osoby zatrzymującej znak pieniężny oraz podpis

i numer dowodu osobistego lub legitymacji służbowej osoby, która znak ten przedstawiła.

Numerację protokołów rozpoczyna się w każdym roku od liczby 1.

§ 2. W razie ujawnienia przez jednostkę gospodarki społecznoej znaku pieniężnego sfalszowanego lub budzącego wątpliwości co do autentyczności i w razie niemożności ustalenia, przez kogo znak został wpłacony, osoba działająca z ramienia tej jednostki obowiązana jest znak zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić protokół w 4 egzemplarzach. Protokół powinien odpowiadać warunkom określonym w § 1.

§ 3. Zatrzymany znak pieniężny jednostka zatrzymująca przesyła niezwłocznie wraz z trzema egzemplarzami protokołu właściwej terytorialnie jednostce Milicji Obywatelskiej. Czwarty egzemplarz protokołu otrzymuje jako pokwitowanie osoba, która przedstawiła zatrzymany znak pieniężny, a piąty egzemplarz pozostaje w aktach jednostki, która sporządziła protokół. W przypadku przewidzianym w § 2 trzy egzemplarze protokołu wraz z zakwestionowanym znakiem pieniężnym przesyła się Milicji Obywatelskiej, a czwarty egzemplarz pozostaje w aktach jednostki, która sporządziła protokół.

§ 4. Jeżeli zachodzi podejrzenie, że zatrzymany znak pieniężny został sfalszowany przez osobę przedstawiającą znak, lub jeżeli nasuwa się przypuszczenie, że osoba ta rozmyślnie puszcza w obieg sfalszowane znaki pieniężne, wówczas jednostka, która zatrzymała znak pieniężny, obowiąz